

[Kristen Amby.]

naar Hensyn tages til den samlede Udgift i Kommunerne og Borgernes Indtægter, ikke er nær saa stor, som Ministerens Forslag i Fjor og det Forslag, han har forelagt i Aar, giver Udtryk for. Det er dog afgørende, at Folk ved, at vel betales der faktisk et Sted 20 Gange saa meget i Skat som et andet Sted med samme Indtægt, men det er ikke paa Grund af, at den ene Kommune er 20 Gange saa fattig som den anden, det er paa Grund af Ligningsreglerne. Og det kan ikke hjælpe Ministeren at sige, at enhver praktisk Kommunalmand ved jo, at det vil blive lavet om, hvis man gennem Indenrigsministerens Forslag faar nogle Penge til en Udligningsfond, for det har vi ikke Spor af Garanti for eller Spor af Sandsynlighed for. Jeg forlanger ikke eksakte Beviser, men end ikke Sandsynlighed herfor har man i de Udtalelser, Ministeren fremkom med.

Jens Thomsen: Den højtærede Indenrigsminister betegnede mit Standpunkt som ensidigt og mine fremførte Krav som urimelige. Jeg vil da gerne rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om det er ensidige Krav, naar man kræver lige Rettigheder og lige Pligter for alle Statsborgere uden Hensyn til, om de bor i København, eller de bor paa den jyske Hede. Jeg vil gerne give Ministeren et lille Eksempel for at motivere mit Syn med Hensyn til dette. Naar man f. Eks. ser, at man her i København fordyrer Mælken fra Producenten med ca. 15 Øre mere pr. Liter end ude paa Landet, er Følgen af denne Fremgangsmaade jo den, at samtlige andre næringsdrivende her i København ogsaa tager en højere Betaling for deres gensidige Tjenester, og derigennem fordyres mange Varer. Man kan sige, at derigennem er der skaffet Balance disse Parter imellem, men der er jo nogle Stykker, som ikke kan holde sig skadesløse gennem Avance, og mellem dem er Invalidere og Rentenydere, de har ingen Mulighed for at vælte denne Prisfordyrelse af deres Varer over paa andre Mennesker, og derfor er det kun rimeligt, at de faar en Godtgørelse for den Fordyrelse, deres Varer derigennem undergaar. Men Spørgsmaalet er da: Hvem er pligtig til at betale denne Fordyrelse for dem, som har Krav paa at faa en Godtgørelse? Der vil jeg holde mig til et Eksempel, jeg her har nævnt. Naar det er Peter Københavner, som fordyrer Mælken, maa det ogsaa være ham, der er pligtig til at udrede den Godtgørelse, de andre har Krav paa. Det vilde

dog være et ganske urimeligt Krav, at den Mælkeproducent, der har leveret Mælken til Forbrugerne her i København under Produktionsprisen, gennem Skattesystemet, og navnlig gennem Puljesystemet, skal være med til at holde de Folk skadesløse, som uvægerligt har Krav paa at blive holdt skadesløse. Hvis de gensidige Tjenester her i København ikke var dyrere end paa Landet, vilde København være den billigste By at bo i her i Danmark, idet mange Engros-Priser er allerbilligst i København, mange af Varerne gaar netop fra København ud til det øvrige Land. Men den større Betaling her i København for de gensidige Tjenester bevirker netop, at Skatteevnen stiger, og den danner Grundlaget for den naturlige kommunale Udligning, som burde finde Sted. Den store, tætte Bebyggelse forårsager f. Eks., at Byggegrundene bliver dyrere her i København, men det medfører jo ogsaa mange Fordele, saasom billig Elektricitet, Vand, Gas og Befordring. Undersøger vi Forholdene nøjere, ser vi, at for samme Kørselslængde, som man paa Landet med Rutebil giver 1 Krone for, betaler man her i København kun 20 Øre med Sporvognen, og der er derfor et naturligt Grundlag for at foretage en kommunal Udligning, uden at det skal vedrøre Staten. Men da er det nødvendigt, at vi faar et nyt Princip indført, saaledes at Staten behandler alle sine Borgere paa samme Maade, hvad enten de bor i København eller paa den jyske Hede, og vel at mærke bør Skattefradragene ved Statsskat være de samme i København og paa Heden, og Statens Tilskud til Understøttelse bør være de samme til samtlige Statsborgere uden Hensyn til, om de bor i København, eller de bor paa den jyske Hede. Jeg synes, det er ganske urimeligt, at den højtærede Indenrigsminister vil sige, at et saadant Krav er ensidigt.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen spurgte mig, om jeg finder det ensidigt, at der skal være lige Rettigheder og lige Pligter i Samfundet, uden Hensyn til hvor man bor. Nej, det synes jeg virkelig ikke, det synes jeg er overordentlig rigtigt, og naar det ærede Medlem opstillede det i saa almindelige Sætninger, tror jeg, at vi i enhver Henseende kan være enige. Det, det drejer sig om, er imidlertid noget helt andet. Nu løber jeg igen Risiko for, at det bliver sagt, at jeg er docerende, men det, det her drejer sig om, er i og for sig noget, man ikke kan diskutere, men som det ærede Medlem skal forstaa; naar det ærede Medlem siger, at